

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIV

15. TRAVNJA, 1903

BROJ 8

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske kule	461
Teologija kajzera Wilhelma	461
Vjerska sloboda dodijeljena od cara	462
Metode povjerenja u radu Crkve	462
Gen. Chaffee iznenaduje metodiste	463
Spomen-večera	463
„Da ne uđete u iskušenje”	464
Obveze kršćanina	465
„Ljubite kao braća”	469
Zanimljivo pismo	472

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudroču koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

POGLEDI SA STRAŽARSKE KULE

TEOLOGIJA KAJZERA WILHELMA

Prije otprilike godinu dana, na inicijativu njemačkog cara, profesor Delitzsch održao je predavanje u palači. Govorio je o nedavnim iskopavanjima u Babilonu, pokušavajući pokazati da otkrića u potpunosti diskreditiraju Bibliju i dokazuju da su Hebreji svoju religijsku inteligenciju dobili od Babilonaca. Dojam je bio da je car bio vrlo zadovoljan tim izlaganjem i očito je izgubio poštovanje prema Bibliji. To je jako uznemirilo neke njegove ortodoksne podanike i ohrabrilu socijaliste, od kojih su mnogi poznati kao nevjernici – agnostic. Kako bi to nadoknadio, car je nedavno pozvao profesora Harnacka da održi predavanje na istu temu; prof. Harnack se smatra „ortodoksnim“.

(Međutim, mi ne bismo ocijenili profesora kao ortodoksnog ili biblijskog. On smatra da babilonska otkrića u nekim aspektima potvrđuju biblijske zapise; naime, da postoji dovoljno slaganja između tih svjedočanstava i Biblije da bi se dokazalo kako Biblija nije bajka, već da bilježi neke činjenice o stvarnim događajima. Međutim, prof. Harnack ne prihvaća Bibliju kao knjigu božanskog podrijetla, kao što to mi činimo, i stoga diskreditira njezine datume te umjesto toga prihvaća nesigurna dešifriranja hijeroglifa koja se odnose na mnoge dinastije (koje su možda postojale istovremeno) i, nizajući ih jednu za drugom, on i njegovi suradnici zbrajaju tisuće godina, što Sveto pismo ne dopušta.)

Dodatno, car je pripremio pismo koje je, kako je i bilo namijenjeno, objavljeno. U njemu iznosi svoja vjerska stajališta i time je, kako se kaže, prilično zadovoljio svoj narod. U tom kontekstu treba imati na umu da je car summus episcopus Pruske protestantske crkve — njezin glavni biskup ili nadglednik.

Komentirajući carev postupak, dopisnik London Timesa kaže:

„Čini se da su ortodoksni protestanti shvatili da bi temelji države, kao i Crkve, bili potkopani ako bi summus episcopus poticao heterodoksiju. Pitanje ima dubok politički značaj jer su socijaldemokrati u doktrinarnom smislu izričito antikršćanski nastrojeni, a gotovo svi liberali su slobodoumni. Konzervativni tisak je zadovoljan jer car drži do bitnih elemenata ortodoksnog protestantizma, a liberalni tisak je zadovoljan jer careva izjava podržava slobodu istraživanja i spekulacija za znanstvenike.

„Katolički Kölnische Volkszeitung vidi opasnost u ovoj razlici između učenih i 'naroda', a radikalni Berliner Tageblatt dolazi do dalekosežnog zaključka da će careva neustrašiva inicijativa proizvesti najveći i najtrijumfalniji dojam u Engleskoj i Americi te da može pomoći u poticanju prijateljskih osjećaja ondje prema 'našim germanskim rođacima'.”

„Ortodoksni” su očito lako zadovoljeni. Vjerujemo da čitatelji SIONSKE STRAŽARSKE KULE imaju mnogo jasniju ideju o nadahnuću biblijskih pisaca — apostola i proroka — nego car. Ne možemo se s njim složiti i ubrojiti Mojsija zajedno sa Shakespeareom, carevim djedom, Homerom i Karlom Velikim. Mojsije je bio i prorok i prasluka velikog Proroka, te stoga za nas pripada potpuno drugačijoj klasi od svjetovno mudrih i velikih ljudi.

Citiramo dio pisma:

„Razlikujem dvije različite vrste objave — jednu progresivnu i, takoreći, povijesnu; drugu čisto religioznu, kao pripremu za budućega Mesiju.

„Što se tiče prve, za mene nema nikakve sumnje, čak ni najmanje, da se Bog neprestano otkriva u ljudskoj rasi koju je stvorio. Udahnuo je čovjeku dah svog života i prati s očinskom ljubavlju i interesom razvoj ljudske rase. Kako bi je vodio naprijed i razvijao, otkriva se u ovom ili onom velikom mudracu, bilo svećeniku ili kralju, bilo među poganima, Židovima ili kršćanima. Hamurabi je bio jedan od njih; kao i Mojsije, Abraham, Homer, Karlo Veliki, Luther, Shakespeare, Goethe, Kant i car Wilhelm Veliki. Njih je tražio i obdario svojom milošću kako bi za svoj narod na intelektualnom i fizičkom području, prema Njegovoj volji, postigli sjajne, neprolazne rezultate. Koliko je često moj djed isticao da je on samo instrument u Gospodinovim rukama...

„Zakonodavni čin na Sinaju, na primjer, može se smatrati samo simbolički nadahnutim od Boga. Kada je Mojsije morao obnoviti dobro poznate odlomke zakona, možda izvedene iz Hamurabijeva zakonika, kako bi ih ugradio i povezao u labavu, slabu strukturu svog naroda, ovdje povjesničar možda može, iz smisla riječi, izvesti povezanost s Hamurabijevim zakonima, Abrahamova prijatelja. To je možda logički ispravno. Ali to nikada neće prikriti činjenicu da je Bog potaknuo Mojsija na to i na taj se način otkrio izraelskom narodu.”

Car je očito postao prilično zaražen nevjerom „više kritike”. Ako je Mojsije sastavio Zakon uz pomoć poganske legende koja je postojala nekoliko stoljeća prije njegova rođenja, počinio je prijevaru na gori Sinaj — golemu prijevaru — kada je tvrdio da mu ga je izravno dao Bog. Je li i naš Gospodin bio prevaren u vezi s Hamurabijevim zakonom, koji je Mojsije predstavio kao zakon božanskog podrijetla? I jesu li svi Židovi, uključujući apostole, bili prevareni? Čujte riječi našeg Gospodina: „Nije li vam Mojsije dao Zakon?” (Iv 7, 19). Kada je naš Gospodin, nakon svog uskrsnuća, htio učvrstiti vjeru učenika na putu za Emaus, čitamo: „Počevši od Mojsija i svih proroka, tumačio im je Pisma” itd. (Lk 24, 27). Je li počeo

citiranjem prijere, varalice koja je predstavila Hamurabijev zakon kao novi božanski kodeks? Tko god u to vjeruje, ne može vjerovati u tvrdnje našeg Gospodina o mesijanstvu; jer sigurno Mesija nije mogao biti nadahnut da zna što je u čovjeku, a istodobno biti toliko zaluden kao što to tvrde današnji mudraci.

Ako su ovi ljudi u pravu, Stjepan, prvi mučenik koji je slijedio Gospodina u smrti zbog Njega, također je bio prevaren. Pogledajte njegovo svjedočanstvo o Mojsiju u Djelima apostolskim 7, 35 – 44, posebno obraćajući pažnju na retke 38 i 44.

Tko bi, vjerujući da je Mojsije varalica i prevarant, mogao i dalje prihvaćati nadahnuće riječi apostola Pavla o bilo kojoj temi, nakon što je primijetio njegovu pohvalu Mojsiju i Božjem Zakonu danom po njemu? On kaže: „U Zakonu Mojsijevu je napisano” (1. Kor 9, 9). Ponovno navodi događaj Mojsijeve prisutnosti na gori Sinaj, ne kao dio ogromne prijere, već kao činjenicu, rekavši: „Mojsije... stavi veo na svoje lice” (2. Kor 3, 7 – 13; Izl 34, 29. 30. 35). Ponovno je taj Zakon pripisao Bogu, izjavljujući da je toliko „pravedan i svet i dobar” da ga nijedan pali čovjek ne može u potpunosti držati (Rim 7, 9 – 12). Čak detaljno opisuje davanje Zakonskog saveza na Sinaju, ističući da je to bila praslika uvođenja Novog saveza (Heb 12, 18 – 26).

„Zakon je dan [od Boga] po Mojsiju, a milost i istina došle su po Isusu Kristu.”

„Mojsije je zaista bio vjeran, kao sluga u svem domu njegovu” — stoga on nije bio prevarant (Iv 1, 17; Heb 3, 5).

Veliki i svjetovni mudraci svi će posnuti u takvo nevjerovanje u Božju Riječ, ali vjernici će biti sačuvani Božjom snagom kroz vjeru i božansku pomoć u ovom „zlom danu”. „Tisuću će pasti s tvoje strane, ali [pošast nevjere] neće ti se približiti.” Izabrani će stajati na moru staklenom, kao pomiješanim s vatrom, i moći će s razumijevanjem pjevati „pjesmu Mojsija, sluge Božjega [a ne prevaranta], i Jaganjca” (Otk 15, 3).

Citirajući dalje ratnog gospodara i biskupa, dirnuti smo suosjećanjem zbog njegove „slijepe nerazumnosti” u sljedećoj „najortodoksnijoj” rečenici — u kojoj pokušava raspravljati o onome što, očito, ni na koji način ne razumije. Kako je istinito da „tjelesni čovjek ne prima [ne razumije] onoga što je od Duha Božjega: ...i ne može spoznati jer se to duhovno prosuđuje” (1. Kor 2, 14). On kaže:

„Krist je Bog, Bog u ljudskom obliku. On nas je otkupio i nadahnjuje nas, privlači nas da ga slijedimo. Osjećamo njegovu vatru kako gori u nama. Njegovo suosjećanje nas jača. Njegovo nezadovoljstvo nas uništava. Ali, također, njegovi nas zagovori spašavaju. Svjesni pobjede, oslanjajući se isključivo na njegovu Riječ, prolazimo kroz rad, ismijavanje, tugu, bijedu i

smrt, jer u njemu imamo Božju objavljenu Riječ, i on nikada ne laže.”

VJERSKA SLOBODA KOJU JE CAR DAO SVIM RUSIMA

Sankt Peterburg (Press Cable). — Car je izdao dekret kojim se osigurava sloboda vjeroispovijesti u cijelom njegovom Carstvu, uspostavlja se do određene mjere lokalna samouprava te se daju i druge povlastice seoskim odborima.

Među mjerama koje je car naveo za postizanje ovih ciljeva nalazi se i reforma ruralnih zakona, koja će se provesti uz savjetovanje s osobama koje uživaju povjerenje naroda. Sustav uprave u različitim gubernijama i okruzima pregledat će predstavnici različitih lokaliteta kako bi se izvršile potrebne izmjene. Također će se poduzeti mjere za oslobađanje seljaštva od tereta prisilnog rada.

Dekret, koji je izdan u spomen na obljetnicu rođenja Aleksandra III., smatra se najznačajnijim državnim aktom od emancipacije kmetova. Javnost ga pozdravlja kao proglas nove ere koji otvara svijetle izgleda za skorašnje poboljšanje ruske unutarnje uprave.

Svi koji vole pravednost i slobodu radovat će se vijestima prenesenim u gornjoj depeši. Međutim, ne bi bilo mudro očekivati velike i brze promjene kao rezultat ove uredbe. Na nju je car gotovo bio prisiljen zbog siromaštva i nezadovoljstva naroda; i moglo bi proći dosta vremena prije nego što se obećane reforme ostvare. Moćni su plemići protiv reformi, a mnoge su nevolje duboko ukorijenjene u običajima zemlje. Za sada je to samo papirnata reforma, ali to je ilustracija topljenja planina [kraljevstava] koje je prorok predvidio (Ps 97, 5).

Opseg u kojem će ova uredba utjecati na političke ili vjerske slobode Židova je upitan; očekujemo da će od nje imati malo koristi.

METODE POVJERENJA U CRKVENOM RADU

Citiramo iz lista Chicago Inter Ocean. Gdje će ovo pitanje završiti, teško je sada odrediti, ali da je to u skladu s „višom kritikom”, i stoga suprotno stvarnom proučavanju Biblije sa stajališta vjere, to se nikada ne smije zaboraviti. Slijede izvadci:

„Svrha je nove organizacije, koja će biti poznata kao 'Religious Educational Association' (Udruga za vjersko obrazovanje), postići veću unifikaciju religijskih interesa, bez obzira na denominaciju ili vjeru, te širiti religijsko obrazovanje kroz različite medije navedene u statutu i pravilima usvojenima na poslijepodnevoj i završnoj sjednici konferencije.

„Predsjednik William R. Harper sa Sveučilišta u Chicagu, u svom obraćanju pred konvencijom, dao je sveobuhvatan i detaljan pregled stvarnog opsega i

namjera nove organizacije. Sve prijedloge dr. Harpera u vezi s novim radom konvencija je usvojila.

„Nova će organizacija biti nešto poput klirinške kuće za religioznu misao i rad', rekao je dr. Harper u svom govoru. Naglasio je nužnost suradnje među raznim religijskim tijelima u poticanju i provođenju rada nedjeljnih škola i crkava.

„Postoji veliki gubitak napora zbog nedostatka korelacije', izjavio je dr. Harper. 'Nova će organizacija nastojati potaknuti postojeće agencije na veći napor; takva će se pomoć pružati putem sugestija, objavljivanjem informacija o radu u cjelini, pružanjem većih i boljih mogućnosti za te agencije da se međusobno savjetuju te kroz pomoć koja proizlazi iz osobnog kontakta onih koji su zainteresirani za ista područja rada.'

„Odjeli i odbori zastupljeni u raznim organizacijama imenovani su u statutu koji je usvojila konvencija za provođenje rada organizacije: sveučilišta i fakulteti, teološki seminari, crkve i pastori, nedjeljne škole, srednje javne škole, osnovne javne škole, privatne škole, obuka učitelja, udruga mladih muškaraca i žena, društva mladih, dom, knjižnice, tisak, dopisna nastava, religiozna umjetnost i glazba.

„Primat će se tri kategorije članova: aktivni, pridruženi i dopisni članovi.

„Nova će organizacija uključivati uspostavu središnjeg odbora povjerenika ili direktora, koji će činiti izvršno tijelo udruge, te će kao takvi organizirati programe posebnih i općih konvencija, osigurati odgovarajuću koordinaciju rada odjela i provoditi odluke udruge.

„Članovi odbora predstavljat će različite zemlje, države, teritorije i okruge koji čine članstvo udruge; također različite vjerske denominacije i različite škole mišljenja priznate kao kršćanske, i nadalje, različite grane kršćanske aktivnosti: obrazovne, evanđeoske i filantropske.

SPOMEN-VEČERA

U petak navečer, 10. travnja, slavimo najveći događaj u povijesti ovoga svijeta: smrt našega Gospodina Isusa, Otkupitelja Adama i njegova roda od smrtne kazne zbog prekršenoga Božjeg zakona. „Krist, naša pasha, žrtvovan je, stoga blagujmo... s beskvasnim kruhom iskrenosti i istine.” Drugdje smo objasnili zašto ova Spomen-večera zamjenjuje predodžbeno pashalno janje itd., i to na isti datum svake godine, te značenje kruha kao simbola tijela našega Gospodina, „svetog, bezazlenog, neokaljanog, odvojenog od grešnika”, i „čaše” koja predstavlja njegovu žrtvenu smrt itd. — pogledajte naše izdanje od 1. ožujka 1898.

Iskreno želimo da svi zainteresirani za Božanski plan vjekova, koji vjeruju u dragocjenu krv i posvećeni su Gospodinovoj službi — čak do smrti — mogu

„Glavni govor poslijepodneva održao je velečasni Frank Gunsaulus. Izjavio je da nova organizacija nema namjeru ometati rad koji obavljaju različite vjerske organizacije, već im pomoći u postizanju boljih rezultata. Rekao je da je područje dovoljno široko da omogući korištenje najboljih energija svih koji žele sudjelovati u radu. Predvidio je korisnu budućnost za novu organizaciju i završio svoj govor elokventnim pozivom na jedinstvo crkava u obrazovnom radu.

„Predsjednik Charles J. Little iz Biblijskog instituta Garrett rekao je da žali što katolici i Židovi nisu uključeni u novu organizaciju. 'Oni se sami isključuju iz ovakvih konferencija, ali iskreno se nadam da će uskoro svanuti dan', izjavio je gospodin Little, 'kada ćemo se svi moći okupiti na zajedničkom terenu.'”

GENERAL CHAFFEE IZNENADUJE METODISTIČKU DRUŠTVENU UNIJU

New York, 20. ožujka. — General-bojnik Chaffee rekao je večeras članovima Metodističke društvene unije da nikada nije sreo inteligentnog Kineza koji je izrazio želju da prihvati kršćansku religiju. — Pittsburg Gazette.

General Chaffee je već duže vrijeme u Kini i široko je prepoznat kao umjeren čovjek čije su opće simpatije uz kršćansku religiju; stoga je njegovo mišljenje važno. To potvrđuje Božju mudrost u zaobilazanju Kineza i slanju evanđelja europskim barbarima prije osamnaest stoljeća. Očito neće biti mnogo predstavnika iz Kine u „izabranoj Crkvi”, „nevjesti, Janjetovoj ženi”.

Hvala Bogu za dobre nade koje nadahnjuje veliko obećanje vezano zakletvom dano Abrahamu, čiji smo mi, Crkva, nasljednici (Gal 3, 29) — da će sve obitelji na Zemlji tek biti blagoslovljene spoznajom Gospodina i prilikom za primjenu te spoznaje, kako bi se vratile u Božju milost i vječni život.

cijeniti veliku privilegiju i blagoslov ove službe, gdje god bili i koliko god mali bio njihov kolektivni broj. Sigurno nas ništa neće odvojiti od ljubavi Krista, našega Gospodina, i, isto tako, ništa nas neće spriječiti da priznamo njegovo veliko djelo za nas, naše veliko oslanjanje na njega i naše poštovanje prema njegovim riječima: Ovo činite [koliko god često to činili] meni na spomen — godišnje.

Crkva u Alleghenyju srdačno poziva sve iz navedene skupine koji mogu doći da s nama proslave Spomen-večeru u kapeli Bible House u 19:30 na navedeni datum. Međutim, molimo da se, koliko je to moguće, svaka mala grupa koja se inače okuplja, sastane i ovom prilikom — po običaju iz vremena našega Gospodina — svaka obitelj za sebe, svaka grupa Gospodinove djece za sebe.

Vjerujemo u velik blagoslov za sve nas u vezi s ovom službom i molimo se za to kao za jednu od onih stvari za koje bi Otac želio da ih tražimo. Nadamo se

da ćemo što je prije moguće nakon proslave putem razglednica čuti vijesti s raznih okupljanja — o broju prisutnih i stupnju doživljenoga blagoslova.

„DANE UDETE U ISKUŠENJE”

„Bdijte i molite da ne padnete u napast!” (Mk 14, 38)

Čini se neobičnim da postoji veća sklonost padu u grijeh u jednom razdoblju nego u drugom; no ipak, već nekoliko godina primjećujemo — i na to smo prije skretali pozornost drugih — posebnu snagu iskušenja u vrijeme Pashe, svakog proljeća. Iz godine u godinu u ovo doba primjećujemo posebnu sklonost mnogih, ili svih, da posrnu ili da se „sablazne”. Stoga, pomno obratimo pozornost na riječi našega Gospodina, marljivo bdijmo i molimo se za druge i za sebe; i neka svatko pazi da ne postavi kamen spoticanja pred svoga brata (Rim 14, 13; Heb 2, 1).

Bilo je to u vrijeme Pashe kada je naš Gospodin rekao: „Ja sam kruh živi koji je sišao s neba. Tko jede od ovog kruha, živjet će uvijek. A kruh koji ću ja dati tijelo je moje — za život svijeta.” Tada su mnogi njegovi prijatelji i sljedbenici rekli: „Tvrda je to besjeda! Tko je može slušati? ... i više nisu išli s njim. Tada Isus reče dvanaestorici: 'Da nećete možda i vi otići?’” (Iv 6, 51. 60. 66. 67).

Bilo je to u vrijeme Pashe kada je Juda dogovorio izdaju našega Gospodina — i malo kasnije to ostvario.

Bilo je to u vrijeme Pashe kada je naš Gospodin rekao: „Duša mi je nasmrtno žalosna.” (Mt 26, 38). „Ali krštenjem mi se [smrću] krstiti i kakvom li sam mukom pritisnut dok se to ne izvrši!” (Lk 12, 50).

Bilo je to oko sezone Pashe kada je naš Gospodin uzeo učenike i počeo im objašnjavati da Sin Čovječji mora biti predan u ruke glavara svećeničkih i pismoznanaca te biti ubijen (Mt 16, 21); tada je Petar bio iskušan zaboraviti da je učenik te je uzeo Gospodina i počeo ga prekoravati, govoreći: „Bože sačuvaj, Gospodine! Ne, to se tebi ne smije dogoditi!” Tako je iskušao našega Gospodina da odbaci svoju žrtvu i navukao na sebe prijekor: „Nosi se od mene, sotonno! Sablazan si mi jer ti nije na pameti što je Božje, nego što je ljudsko!” (Reci 22, 23).

Dok su bili okupljeni da blaguju Pashu, dvanaestorica su se posvađala oko toga tko će od njih biti najveći u Kraljevstvu. Tako su navukli na sebe pravedan prijekor našega Gospodina i potaknuli ga da im pokaže primjer poniznosti pranjem njihovih nogu.

Kada su otpjevali hvalospjev i izašli s Pashe, naš Gospodin rekao im je riječi s početka ovog članka: „Bdijte i molite da ne padnete u napast”, dok je on sam bio u agoniji, i s krvavim znojem podređivao svoju volju Božjoj volji; i, moleći se usrdno, bio je ojačan (Lk 22, 39 – 46).

Bilo je to malo kasnije kada su ih izaslanici velikog svećenika pronašli i sva jedanaestorica napustila su

Gospodina i pobjegla (Mk 14, 50): iskušenje, strah kojem nisu mogli odoljeti.

Bilo je to malo kasnije kada su Petar i Ivan, hrabriji od ostalih, otišli s gomilom u Pilatov dvor da vide što će se dogoditi s Učiteljem; i Petar, prepoznat kao jedan od Kristovih učenika, bio je iskušavan da zaniječe Gospodina uz kletve (Mk 14, 68. 70. 71).

Bilo je to u isto vrijeme kada je naš Gospodin bio iskušavan pred Pilatom, ali je pobjedonosno „svjedočio dobrim svjedočanstvom” (1. Tim 6, 13).

Iskušenja našega Gospodina nizala su se brzo. Kada su ga neprijatelji pljuvali, okrunili ga trnjem i rugali mu se govoreći: „Neka spasi samoga sebe, ako je on Krist, izabranik Božji!”, mogao ih je pogoditi bolešću ili smrću; ali, kao ovca pred onima koji je strižu, nije otvorio usta. Pobijedio je i molio se za one koji su ga zlostavljali (Iz 53, 7; Lk 23, 33 – 37).

Mogao je čak zaključiti da neće biti Otkupitelj takvih nezahvalnih bića; no, iako je znao da bi i tada mogao zamoliti Oca i dobiti pomoć dvanaest legija anđela i tako nadvladati svoje neprijatelje, odolio je iskušenju. Dao je sebe kao otkupninu za sve, da to bude posvjedočeno u svoje vrijeme.

Smrt našega Gospodina bila je velika kušnja vjere za sve učenike, koji su odmah bili u iskušenju da se vrate svom starom ribarskom poslu i zanemare ribarenje ljudi (Iv 21, 3 – 17).

Pavao i ostali apostoli također su imali posebne kušnje u ovo određeno vrijeme. Vidi Djela apostolska 20, 16; 21, 10. 11. 27 – 36.

S obzirom na sve ovo u prošlosti, kao i na naše vlastito iskustvo od početka sadašnje žetve 1874. godine, osjećamo posebnu brigu za Gospodinove ovce svakog proljeća; i ovo proljeće nije iznimka. Kakva će biti priroda iskušenja, možda nećemo jasno razaznati dok ne dođu na nas, jer kad bismo sve znali unaprijed, to bi bila samo blaga iskušenja. Stoga bdijte i molite se bez prestanka; jedini siguran način jest biti pripremljen, jer vaš protivnik, davao, traži koga da proždre. On poznaje vaše slabe točke i spreman ih je iskoristiti. Svakome od nas trebat će milosti duha u srcu, kao i Gospodinova „milost za pomoć u vrijeme potrebe” ako želimo nadvladati. „Bdijte i molite da ne padnete u napast!”

*„Dušo moja, budi na oprezu,
Deset tisuća neprijatelja ustaje;
Vojske grijeha snažno pritiskaju
Da te odvrate od nagrade.”*

• „Svi koji žele živjeti pobožno u Kristu Isusu, bit će progonjeni.”

• „Ako su domaćina nazvali Beelzebubom... Sluga nije veći od svoga gospodara.”

• Naš Gospodin rekao je Pilatu: „Ne bi imao nada mnogom nikakve vlasti da ti nije dano odozgor.” Isto vrijedi za svakog člana Njegova tijela.

• „Čovjekovi će neprijatelji biti ukućani njegovi.” „Zbog mene će vas lažno optuživati za svakovrsna zla... Radujte se i kličite, jer velika je vaša nagrada na nebesima.”

• „Bog ovoga svijeta... sada djeluje u sinovima neposlušnosti” ... „Nismo u neznanju o njegovim namjerama.”

OBVEZE KRŠĆANINA

— RIMLJANIMA 13:7-14. — 19. TRAVNJA. —

„Ljubav ne čini zlo bližnjemu; dakle, ljubav je ispunjenje Zakona.”

Netko je dobro nazvao ovo 13. poglavlje Poslanice Rimljanima „Poglavljem kršćanskog građanina”. Mogli bismo smatrati izvanrednim, gotovo zapanjujućim, to što je svaki aspekt kršćanskog života, dužnosti i karaktera izložen negdje u apostolskim spisima, kada se ne bismo prisjetili da su apostoli, kao zvijezde ili svjetlila Crkve, bili posebno držani u Gospodnjoj ruci; posebno vođeni u svojim izjavama kako bi izložili cijeli Božji naum, da bi čovjek Božji bio potpuno opremljen za svako dobro djelo.

Postoji velika razlika između uvjeta vladavine sadašnjeg vremena i onih koji su prevladavali otprilike u vrijeme pisanja ove poslanice. Monarsi više nisu apsolutni; teško nam je i zamisliti stanje stvari u kojem je car imao ovlast ne samo odrediti krivce kao žrtve za smrt u javnim spektaklima već je, nakon njihova pogubljenja, imao ovlast i uputiti svoje sluge da odaberu daljnje žrtve iz publike. Kada pred očima imamo takvu sliku stravične vlasti koja je prevladavala u apostolovo doba, shvaćamo puni opseg njegove zapovijedi: „Neka svaka duša bude podložna višim vlastima; jer vlasti koje postoje, od Boga su postavljene.” Relativno je lako biti podložan višim vlastima u današnjim civiliziranim zemljama jer, iako apsolutna pravda možda nije uvijek ostvarena, barem postoji nastojanje da se pravda provodi onako kako svijet to nikada prije nije poznavao. Trebali bismo biti vrlo zahvalni što nam je sudbina u tom pogledu povoljno naklonjena. Izjavljujući da su „vlasti koje postoje postavljene od Boga”, ne bismo trebali misliti da apostol pod time podrazumijeva da ih Bog podržava, niti da su njihove odluke, pravila itd. odobrene od Njega ili u skladu s Njegovim pravilima i zakonima. Apostolova naznaka jednostavno znači da su, u božanskoj providnosti, stvari takve kakve jesu, i naš Bog, koji poznaje sve okolnosti i uvjete, dopušta da one budu takve kakve jesu, iako bi ih mogao srušiti i preokrenuti te uspostaviti svoje vlastito Kraljevstvo pravednosti. Ipak, to nije Njegov plan; On za sada dopušta kraljevstvima ovoga svijeta, čiji su vladari pod vlašću kneza ovoga svijeta i uglavnom zaslijepljeni njegovim obmanama, da idu svojim putem — podložni samo određenim ograničenjima kojima Gospodin

sprječava Sotonu i bilo kojeg od njegovih zabludjelih sljedbenika da nanese stvarnu štetu najboljim interesima Gospodnjeg naroda ili da osujete božanski plan. Njegova božanska moć okreće ljudski gnjev Njemu na hvalu, a ostatak gnjeva, koji ne bi donio ništa dobro nego bi narušio božanske naume, On će obuzdati. — Psalam 76:10.

„Stoga, podajte svakomu ono što mu pripada” — svim ljudima kao i svim vladarima — kako u financijskim tako i u političkim stvarima. Vjerujemo da se danas čini velika pogreška u vezi s tim. Opće je mišljenje među kršćanima da kršćansko građanstvo podrazumijeva sudjelovanje u političkim sukobima — i nastojanje da se odredi tko će biti vladari, nastojanje da se poboljšaju zakoni i da se oni poštuju, te ulaganje napora da se osude i suzbiju loši zakoni. Primijetiti ćete da apostol ne daje takav savjet. Naprotiv, on drugdje izjavljuje: „Naše je građanstvo na nebesima.” (Fil 3:20) Mi smo stranci i tuđinci u kraljevstvima ovoga svijeta. Naše Kraljevstvo tek treba doći; ono je obećano i mi se molimo za njega: „Neka dođe tvoje Kraljevstvo; neka bude volja tvoja na zemlji,” i očekujemo ga; ali u međuvremenu, kao stranci koji „nisu od ovoga svijeta” (Ivan 18:36), naša je dužnost poštovati zakone, običaje i prakse ovoga svijeta, sve dok se ne kose s našim obvezama savjesti prema Gospodinu i istini; ali to ne znači da trebamo postati pristaše u političkim sukobima i prepirkama među ljudima. Neka svijet bira svoje vladare na način koji smatra najboljim; mi prihvaćamo što god nam se pruži sa zahvalnošću, sa zahvalnošću Bogu za sve što bi moglo uslijediti, s razumijevanjem da će nas On voditi i brinuti se o nama u svim okolnostima te da su, u svakom slučaju, naši najviši interesi zaštićeni.

Poslušnost zakonima zemlje mogla bi nas u nekom trenutku obvezati da nosimo oružje, i u takvom slučaju bila bi naša dužnost ići u vojsku, ako ne možemo na bilo koji zakonit i ispravan način dobiti izuzeće, ali naša dužnost ne bi bila dobrovoljno se prijaviti. Mi smo vojnici u drugoj vojsci, koja se ne bori tjelesnim oružjem, i čije se bitke vode iz potpuno drugačije perspektive i u potpuno drugačijem duhu. Ne bi se kosilo s našom savješću da idemo u vojsku. Gdje god

bismo išli, mogli bismo povesti Gospodina sa sobom, Začetnika (Kapetana) našega spasenja, i gdje god bismo išli, mogli bismo pronaći prilike da služimo Njemu i Njegovu djelu. Ako bi došlo do borbe, mi — više od svih drugih — ne bismo trebali imati strah od smrti, ali bismo, zasigurno, bili obvezni povući crtu kada bi nam zapovjedili da pucamo, i ne bismo mogli, u skladu s božanskim naumom, pucati na bližnjega s namjerom da mu oduzmemo život. Ako bismo morali pucati, pucali bismo ili u zrak ili u zemlju. Sva ta vojna služba spadala bi pod ovo pravilo: „Podajte svakome ono što mu pripada.”

Guverner države ima pravo, prema zakonima, pozvati i regrutirati, ako je potrebno, vojnike za obranu države i nacije; i ako se takav zahtjev nametne nama, moramo ispuniti svoje obveze i preuzeti svoj dio u iskušenjima i poteškoćama službe, kakve god one bile. Apostol, međutim, posebno naglašava što misli pod obvezama, pokazujući da ne smatra kako drugima dugujemo svoje glasove ili sudjelovanje u političkim sukobima. Posebno je mislio na plaćanje danaka, carina, straha i časti onima kojima se to duguje. Danak je bio porez koji je podložna nacija plaćala vladajućoj sili, kao, na primjer, židovska nacija Rimskom Carstvu dok je bila njegov vazal. Carina je pristojba ili porez koji se naplaćuje u jednom ili drugom obliku za podršku vladi, putem poreza na uvoz ili izvoz ili izravnim oporezivanjem. Strah se razlikuje od časti (odnosno poštovanja) u smislu da naša dužnost može biti pozdraviti službenika ili predstavnika vlade — skidanjem šešira, klanjanjem ili na drugi način — pokazujući mu čast ili poštovanje, ne nužno kao čovjeku, već kao službeniku, bez obzira na njegov osobni karakter. Strah koji se treba iskazati očituje se u smislu poslušnosti, kao što drugdje čitamo: „Bojte se suca.” Naredbe suca ili suda treba poštovati — što god drugi bili skloni učiniti, kršćani nikada ne smiju pokazivati nepoštovanje prema sudu, već moraju poštovati njegova pravila do najsitnijeg slova, bilo da ih smatraju pravednima ili nepravednima, jer je sudac predstavnik zakona, a Bog dopušta zakon i suca te nam zapovijeda da budemo podložni onome što On dopušta. Ako nas, dakle, kao što je naš Gospodin objasnio, netko tuži na sudu i uzme nam kaput, pa makar to uključilo i naš plašt i sve što smo imali, ne smijemo se opirati; moramo biti poslušni vlastima koje postoje. To, međutim, ne znači da ćemo dobrovoljno pristati da nam kaput, plašt ili drugi predmeti budu nezakonito ili nepravedno oduzeti bez sudskog postupka.

Razmotrivši tako kršćansku obvezu prema vladi, Apostol prelazi na razmatranje kršćanske obveze prema bližnjima. Kršćanin ne bi smio nikomu ništa dugovati. To ne znači nužno da on ni pod kojim okolnostima ne smije uzimati u zajam (posuđivati), već

da, ako to čini uz specifičan dogovor o vremenu vraćanja novca ili robe, mora biti točan u ispunjavanju te obveze. Osim ako nije apsolutno siguran u svoju sposobnost da ispunji obvezu, ili ako ne može dati osiguranje poput hipoteke, ne bi trebao uzimati u zajam. Međutim, postoji stalni savjet Božje Riječi da djeca velikog Kralja trebaju biti oni koji daju u zajam drugima, a ne oni koji posuđuju od drugih. „Čini dobro i pozajmljuj.” Doista, vjerujemo da bi svakom Božjem djetetu bilo na korist kada bi u praksi primijenilo Apostolove riječi iz ove lekcije u najapsolutnijem smislu, te nikada ništa ne uzimalo u zajam i nikada ništa ne dugovalo; plaćajući odmah za ono što mu je potrebno u trenutku kupnje, ili čekajući s time dok, u Gospodinovoj providnosti, ne bude u mogućnosti platiti u gotovini.

Postoji, međutim, jedna stvar za koju Apostol implicira da je neprestano dugujemo našim bližnjima, ne samo članovima naše obitelji i našeg susjedstva, već svim ljudima; naime, ljubav. Dugujemo im to prema božanskom Zakonu i to je dio kršćanske dužnosti koju trebamo svakodnevno ispunjavati. Roditelj ili član obitelji treba osigurati da daje svoj obol u održavanju doma i njegovih udobnosti, privilegija, mira i sklada, te da njegov utjecaj u susjedstvu među prijateljima i poznanicima bude usmjeren na dobro, a ne na zlo, na mir, a ne na svađu. I kao što Apostol drugdje napominje, kršćanin treba činiti dobro svim ljudima kad god za to ima priliku, te zato što voli sve i želi im dobrobit, a tim više treba imati takve osjećaje i takvo ponašanje prema onima iz doma vjere (Gal 6:10). Treba biti spreman činiti dobro svim ljudima nauštrb vlastitog vremena i udobnosti, ali napose treba biti spreman položiti svoj život za braću — treba tražiti prilike za polaganje svog života dan za danom, u smislu posvećivanja svog vremena prenošenju istine ili pomaganju Gospodnjoj braći na bilo koji način, kako bi obukli cijeli oklop Božji i održali se u zlom danu.

Apostol skreće pozornost na sveobuhvatnu izjavu Zakona koju je iznio naš Gospodin; naime, da je ljubav ispunjenje Zakona i da, prema tome, ljubav prema bližnjemu znači da je Božji zakon ispunjen prema našem bližnjemu. Međutim, treba se sjetiti da je Zakon ljubavi podijeljen na dva dijela: prvo, ljubav prema Bogu; drugo, ljubav prema bližnjima. Ljubav prema bližnjemu bi, dakle, bila samo dio ispunjenja cjelokupne ljubavi prema Bogu. Dok volimo svoga bližnjega, pa makar i položili svoj život za njega, trebali bismo paziti da ne zanemarimo prvi aspekt ovoga zakona; naime, da trebamo voljeti Boga više nego svoga bližnjega i više nego same sebe, tako da bi svaki ljudski interes i stvar bili rado žrtvovani u skladu s našim uvjerenjem o božanskoj volji.

Govoreći o ispunjenju ovog drugog dijela Zakona ljubavi — dužnosti prema bližnjemu — Apostol nabraja

bit nekih zapovijedi koje se odnose na ubojstvo, preljub, lažno svjedočenje, krađu, pohlepu i sve druge zapovijedi koje se odnose na naše bližnje; sve su one obuhvaćene Zakonom ljubavi prema bližnjemu. Zapovijedi Dekaloga bile su isključivo odričnog (negativnog) karaktera: „Ne smiješ” učiniti ovo ili ono što bi bilo štetno za tvoga bližnjega. Ali novi Zakon ljubavi je pozitivan i naprotiv izjavljuje: „Ljubi” svoga bližnjega. Ljubav, dakle, ispunjava sve zahtjeve „ne smiješ” iz Deset zapovijedi, pa i mnogo više od toga. Jer tko god u poslušnosti ovom Zakonu ljubavi nastoji činiti dobro svome bližnjemu, sigurno ga neće klevetati ni ubiti, niti će od njega krasti, niti će žudjeti za njegovim dobrima, niti će mu na bilo koji način nanijeti štetu, niti će čak o njemu razmišljati s neljubaznošću.

Razmotrivši ove dvije točke, tj. dužnost prema vladarima i dužnost prema bližnjima, Apostol se zatim okreće kršćanskoj dužnosti prema samome sebi, izjavljujući: „Znajući vrijeme, da je sada krajnje vrijeme da se probudimo iz sna.” Kršćanin treba shvatiti da je on, a općenito i cijeli svijet, bio u nekoj vrsti omamljenosti u pogledu najviših i najboljih stvari. Sada, kada su mu se oči razumijevanja otvorile i kada je barem djelomično budan za pravednost, on počinje vagati i mjeriti stvari na drugačiji način nego prije. Počinje ispravno procjenjivati stvari ovoga sadašnjeg života kao neusporedive s veličanstvenim stvarima koje pripadaju vječnom životu. Počinje shvaćati da je svijet sada već šest dana (od kojih svaki traje tisuću godina — 2 Pet 3:8) pod vladavinom grijeha i smrti te da je jutro velikog Šabata osvježanja, blagoslova i odmora na pomolu. Shvaćajući to, trebao bi se osjećati potaknutim da se probudi i temeljito otrese prašinu neznanja, praznovjerja, sljepoće i prizemnosti te da živi u skladu s veličanstvenim nadama koje sada gaji — živeći za novu eru, novu dispencijaciju za koju vidi da se približava, svjestan da mu se spasenje, iz dana u dan otkad je prvi put povjerovao, sve više približava. Poučen Riječju Božjom, neće očekivati svoje spasenje nigdje drugdje osim u drugom dolasku našeg Gospodina Isusa i uspostavi Njegovog Kraljevstva; kao što Apostol na drugom mjestu izjavljuje: „Milost koja će vam biti donesena pri objavi našeg Gospodina i Spasitelja Isusa Krista.” — 1 Pet 1:13.

Misao o drugom dolasku Gospodina bila je stalno pred apostolima; naš je Gospodin očito namjeravao da to bude stalni poticaj svim članovima Njegove Crkve kroz cijelo ovo doba. To je, nesumnjivo, bio jedan od razloga zašto nije posebno objasnio duljinu vremena koje će proteći — jer s Božjeg bi stajališta to ionako bilo kratko vrijeme, a čak i s ljudskog stajališta to je kratko vrijeme za svakog pojedinca kojem je preostalo tek nekoliko godina života da se pripremi za slavne stvari budućnosti; jer „u smrti nema sjećanja na tebe; u grobu tko te može hvaliti?” — Psalam 6:5.

Gledajući unatrag i shvaćajući da je već prošlo oko 4178 godina u grijehu i gustom tami nad svijetom, apostol je shvatio da je noć sigurno daleko odmakla, a dan nije daleko. A sada mi, živeći osamnaest stoljeća bliže tom danu, uvelike smo blagoslovljeni od Gospodina u ovo prikladno vrijeme, jer nam je dopušteno vidjeti pojedinosti koje su u apostolovo vrijeme bile donekle nejasne. Vjerujemo da je dan zapravo blizu; da sada živimo u ranom svitanju nove dispencijacije, i da je čim se prikupi žetva ovog evanđeoskog doba, djelo promjene ili transformacije — kojom će kraljevstva ovoga svijeta u velikom vremenu nevolje postati Kraljevstvo našeg Gospodina i Njegovog Krista — blizu, čak pred vratima.

Koja je snaga Apostolova argumenta prema onima koji, poput njega, vide nadolazeće Kraljevstvo svjetla koje će raspršiti svu tamu grijeha, neznanja, praznovjerja itd.? Izražena je u njegovim riječima: „Odbacimo, dakle, djela tame i obucimo se u oklop svjetla.” Djela tame bila bi bilo koja djela koja ne bi izdržala najtemeljitiju istragu; koja ne bi bila odobrena u svjetlu nove dispencijacije, ako bi ona već bila potpuno uvedena. Sjetimo se da pripadamo novoj dispencijaciji, a ne staroj, i stoga bismo trebali živjeti u skladu sa svojim nebeskim građanstvom i svojim odgovornostima prema Knezu svjetla, a u suprotnosti s knezom tame, njegovim djelima i putevima.

Drugdje smo razmatrali ovo pitanje oblačenja oklopa svjetla; te nužnost shvaćanja, kako proizlazi iz Apostolove izjave, da će određeno razdoblje prijelaza iz vladavine kneza ovoga svijeta u Kraljevstvo Božjega dragog Sina biti posebno zlo vrijeme — dan, razdoblje u kojem će sva djeca svjetla biti presudno testirana; dan koji će iskušati djelo i vjeru svakog čovjeka kakvi jesu; dan i vatreno iskušenje kroz koje će samo zlato, srebro i dragocjeno kamenje proći neoštećeni, a u kojem će sve sijeno, drvo i slama pogreške, grijeha, ljudske tradicije i laži biti potpuno uništeni. Nije stoga čudno da nas Apostol opetovano potiče da obučemo oklop svjetla kao pripremu Gospodnjeg naroda za kušnje ovog posebnog vremena, koje je, vidimo, sada upravo pred nama — zapravo, mi već prolazimo kroz te vatre ovog dana iskušenja. Već smo u vremenu kada se drvo, sijeno i slama troše, i kada viša kritika, evolucijska teorija, „Kršćanska znanost”, hipnotizam (poznat pod nazivom „Liječenje umom”) itd., gutaju poput plamena sve one koji nisu potpuno posvećeni Gospodinu te stoga posebno čuvani Njegovom snagom kroz Njegovu Riječ i providnost.

Hodajmo pošteno, kao po danu. Još nismo potpuno u danu, ali pripadamo novom dobu i stoga u ovom sadašnjem vremenu trebamo živjeti što je moguće bliže savršenim standardima budućnosti. Takav će život značiti samoodricanje — značit će da će nas svijet pogrešno shvaćati; značit će da će nas smatrati ludima i

neprijateljima, i to ne samo oni koji su u dubokoj tami nego posebno oni koji se izjašnjavaju kao Gospodnji narod i djeca svjetla, ali koji zapravo više vole tamu i zabludu nego svjetlo i istinu. Skloni smo poseban naglasak staviti na ovu riječ „pošteno” i vjerovati da ju je apostol koristio promišljeno i u posebnom smislu.

Kada pogledamo oko sebe, uviđamo da je nepoštenje vrlo rašireno; ne samo u svijetu, gdje i očekujemo određenu količinu dvoličnosti, lažnog predstavljanja, obmane te ljudi koji se predstavljaju onakvima kakvi nisu, nego ovu vrstu nepoštenja nalazimo vrlo raširenom i među onima koji se izjašnjavaju kao kršćani. Da, znali smo za svećenike koji se hvale svojim nepoštenjem — koji izjavljuju da nikada nisu vjerovali u dogme u koje su tvrdili da vjeruju i zavjetovali se da će im podučavati druge. Inteligentni svećenici danas u svim denominacijama propovijedaju ono u što ne vjeruju, zalažući se za vjerovanja i teorije koje pogrešno predstavljaju njihove prave osjećaje. Oni postupaju nepošteno; oni žigošu vlastitu savjest; stavljaju se u stanje u kojem ne mogu napredovati u svjetlu istine, jer sigurno Bog ne želi nepoštene ljude u svojoj izabranoj Crkvi. Sigurno je da će oni, ako ne postanu poštenu, dijeliti sudbinu s licemjerima, jer licemjeri su nepošteni. „Hodajmo pošteno” — taj apel vrijedi za svako pravo dijete Božje.

Svaki bi kršćanin trebao paziti da bude pošten, ne samo u pitanjima dolara i centi već i u svom odnosu prema bližnjima, prema braći u Crkvi, te iznad svega, pošten u svom ispovijedanju pred Bogom i u svojoj vjeri. Test se provodi upravo u tom smjeru, i oni koji vole ljudsku naklonost više negoli Božju naklonost, te koji su nepošteni i spremni priznati i ispovijedati laž, bit će prepušteni svojoj laži; bit će im dopušteno da upropaste svoje vječne interese, dokazujući se neprikladnima za Kraljevstvo — što god drugo na kraju postali. Ovo je sama bit Apostolove izjave u njegovoj Poslanici Solunjanima (2 Sol 2:11), kada, govoreći o ovom zlom danu i velikom iskušenju koje će zadesiti Crkvu, izjavljuje da će im Bog poslati snažnu zabludu da bi vjerovali laži — jer nisu bili poštenu — jer nisu poslušali istinu iz ljubavi prema njoj, već su djelovali varljivo, licemjerno i dvolično.

Čini se da su naši prevoditelji zaboravili da su ove poslanice pisane „svetima” (Rim 1:8), a ne svijetu, pa su, govoreći o određenim grijesima, koristili hrvatske riječi primjenjive na najpokvareniju klasu za opis zločina i pogrešnog puta — umjesto da koriste jezik koji bi ispravno predstavljao prekršaje koji bi se mogli očekivati među svetima. Postoji ilustracija ovoga u našoj lekciji (redak 13), gdje Apostol govori svetima da se ne smiju upuštati u razuzdanost, pijanstvo, blud i razvrat. Istina je da se sveci ne bi trebali upuštati ni u jednu od tih stvari; ali također je istina da nijedan svetac ne bi ni pomislio upuštiti se u takve orgije.

Apostolova misao je, prema našem razumijevanju, mnogo profinjenija nego što te riječi sugeriraju. On nas potiče da, s obzirom na vrijeme te na činjenicu da smo djeca dana, ne bismo trebali sudjelovati u svjetovnim zabavama i gubljenju vremena — koliko god one bezazlene bile — i da ne bismo trebali biti opijeni duhom ovoga svijeta. Na primjer, neki su opijeni novcem, bogatstvom; drugi su opijeni poslom; jedni odjećom; drugi glazbom; treći umjetnošću; ali kao Božji narod, koji je dobio uvid u novi dan i veliko Božje djelo koje će se ostvariti toga dana, naša srca trebaju biti toliko zaokupljena Božjim djelom da bi te stvari, koje bi se kod drugih svjetovnih ljudi smatrale prikladnima i ispravnima (jer nisu budni kao mi i jer ne vide budućnost kao što je mi vidimo), trebale biti daleko od našega fokusa i našeg puta.

U poticanju svetih da izbjegavaju razvrat i raskalašenost, ne bismo trebali misliti da apostol aludira na blud, preljub i opću razvratnost, onako kako bi upozoravao najpokvarenije i najneprosvjećenije od djece ovoga svijeta. Trebamo shvatiti da on ove riječi upućuje svetima, potičući ih na uzdržljivost u njihovim društvenim odnosima — potičući ih da misli o Kraljevstvu uzdignu njihove umove te u velikoj mjeri odvoje njihove osjećaje od pukih zemaljskih emocija i zakonitih bračnih odnosa. To je poruka Rimljanima o istoj stvari koju spominje i Korinćanima (1 Kor 7:29): „Braćo, vrijeme je kratko; odsada i oni koji imaju žene neka budu kao da ih nemaju... i oni koji koriste ovaj svijet kao da ga ne iskorištavaju.” Apostol, međutim, postavlja ograničenja ovom savjetu, kako je izraženo u recima 5-7 istog poglavlja. Ovo tumačenje apostolovih razmišljanja u potpunosti je potvrđeno završnim riječima ovog retka (13). Prema općim pravilima jezika, ne bi započeo svoj argument s najgrubljim grijesima, a završio s manjima, već obrnuto — zaključio bi sa snažnijim argumentom. Ovdje on zaključuje poticajem da sveci, bdijući kao po danu, izbjegavaju svađu i zavist.

Ostale spomenute poteškoće bile bi razmjerno njihova osobna stvar — njihovo sudjelovanje u veselju možda ne bi naškodilo drugima; njihovo prekomjerno opijanje duhom bogatstva, mode, umjetnosti ili glazbe možda ne bi naškodilo drugima; njihova neumjerenost u zakonitim seksualnim odnosima možda ne bi naškodila općem cilju; ali kada dođe do svađe i zavisti, on primjećuje dvije osobine koje se šire, i koje ne samo da bi implicirale pogrešno stanje srca kod prijestupnika (koje bi ga, ako mu se prepusti, na kraju isključilo iz Kraljevstva), već bi predstavljale i elemente karaktera koji bi bili štetni za cijelo tijelo Kristovo, koje je Crkva. Također, valja primijetiti da bi te različite sklonosti, nepažnja prema duhovnom životu, preopterećenost ili „pijano stanje” u pogledu zemaljskih poslova (Luka 21:34) te nedostatak

samokontrole u bračnim odnosima vrlo vjerojatno išli ruku pod ruku s pogrešnim duhom u Crkvi — duhom svađe, prepirke i samovolje — bez podvrgavanja božanskoj Riječi i providnosti, izazivajući, naprotiv, ljubomoru i ambicije u ime sebe ili drugih radi stjecanja istaknutosti u tijelu.

Suprotno svemu tome, sveci trebaju sve više nastojati obući Gospodina Isusa Krista — usvojiti karakteristike Gospodina Isusa: Njegovu krotkost, strpljenje, blagost, dugotrpljivost, ljubav, spremnost da bude sluga svima, uzdržljivost i umjerenost u svemu, Njegovu potpunu predanost Ocu te Njegovu potpunu podložnost Svetom Duhu u svim svojim poslovima.

Ljubite kao braća

— DJELA 21:1-12. — 26. TRAVNJA. —

Ključni tekst: „Neka bude volja Gospodnja.” — Djela 21:14.

Bratstvo u Kristu najbliži je od svih odnosa, a mnogi događaji na apostolovu putovanju iz Efeza u Jeruzalem predivno ilustriraju taj bratski odnos. U prethodnoj lekciji čitali smo izvještaj o rastanku Pavla i njegove družine od starješina u Efezu te o njihovu izražavanju ljubavi, suzama i molitvama. Prvi redak ove lekcije kaže: „Nakon što smo se rastali od njih” itd. — riječi „rastali od” znače otrgnuli smo se, kao da su srca svih bila toliko snažno ujedinjena da je rastanak značio prekid vrlo nježnih veza. Otkrivamo da je tako i danas s Gospodinovim slično posvećenim ljudima. Oni se jedni za druge vežu na način na koji formalne vjeroispovijesti i ispovijedi u zemaljskim organizacijama ili denominacijama to ne čine. Svaki član koji je ujedinjen s Kristom osjeća posebno zanimanje i suosjećanje za svakog drugog člana, tako da, kao što apostol kaže, ako se jedan član raduje, svi su radosni, a ako je jedan član u nevolji ili žalosti, svi s njim suosjećaju. To će biti primjetno u onoj mjeri u kojoj se zakon ljubavi razvija i obiluje u svakom pojedinom članu. Mala ljubav na početku kršćanskog karaktera širit će se i produbljavati, ispunjavajući sve kutke srca te ih posvećujući u čistoj, nesebičnoj i svetoj ljubavi.

Putovanje od Mileta do Patare vjerojatno se odvijalo malim obalnim brodom. U potonjoj su luci pronašli veći morski brod kojim su nastavili putovanje do Tira. U tom su mjestu apostol i njegovi suputnici potražili neke vjernike za koje su od ranije znali da ondje borave. To je još jedan dokaz naklonosti i zanimanja. Očigledno je broj zainteresiranih bio mali, baš kao i danas; skupine od dvoje, troje, šestero ili sedmero mnogo su brojnije od većih skupina. Malobrojnost nije spriječila apostola da ih potraži kako bi ih ohrabrio i ojačao. Štoviše, možemo reći da ih u nekim aspektima spoznaja da Gospodinovih dragulja nema mnogo čini još dragocjenijima. U ovoj je maloj

U nastojanju da budu poput Gospodina, sveci ne smiju „ugađati tijelu, kako bi ispunjavali njegove požude”. Otkrivat će da tijelo neprestano inzistira da bude priznato, da ne bude mrtvo, da se planovi i aranžmani usmjere na njegovu udobnost, zadovoljstvo i uživanje. Sveci, međutim, ne smiju činiti takve ustupke; trebaju ignorirati tijelo koliko god mogu; trebaju smatrati njegove ukuse, apetite i sklonosti općenito izopačenima i neprikladnima za zadovoljenje. Trebaju to činiti tako temeljito da ne čine apsolutno nikakve ustupke tijelu, već jedino osiguravaju izvršavanje Gospodnje volje u svemu, bilo da je volja Gospodnja ugodna ili neugodna, prihvatljiva ili neprihvatljiva tijelu.

crkvi bilo onih koji su očito imali dar prorokovanja, što je bilo uobičajeno u ranoj crkvi — predviđanje budućih događaja, baš kao što su to činili i proroci starog doba poput Izaije, Jeremije itd. Razlika je jedino u tome što su proroci iz ranijeg razdoblja očito govorili na javniji način, dok su ovi potonji imali poruke namijenjene posebno apostolu i crkvi. Poruka koja im je stigla govorila je da će apostol u Jeruzalemu biti pogođen patnjama; da će biti zatvoren, zlostavljan itd., i zbog toga su ga nagovarali da ne ide. Apostol nam prethodno govori da je Duh svjedočio na raznim mjestima da ga čekaju okovi i zatvor. Unatoč tome, razumio je da je Božja volja da ide u Jeruzalem i stoga nije oklijevao, znajući da je Gospodin sposoban ostvariti svoje dobre namjere ako mu on bude poslušan. Svjedočanstvo ovih lokalnih proroka ne trebamo shvatiti kao proturječje apostolovu razumijevanju vodstva istog Svetog Duha, gdje bi ga jedan učio da treba ići u Jeruzalem, a drugi da ne treba. Trebamo to radije shvatiti tako da su ovi proroci od Boga dobili samo objavu da će Pavao trpjeti nasilje u gradu velikog Kralja, te su na temelju tih informacija sami savjetovali apostolu da ne ide. Ali Pavao je, bez imalo nepoštovanja ili osporavanja istinitosti njihove poruke, iz toga izvukao drugačiju pouku — Gospodinovu je poruku razumio drugačije. Uvidio je da to znači iskušenje njegove vjere, revnosti i ustrajnosti te da bi popuštanje tim sugestijama iz straha za njega bio dokaz nedostatka povjerenja u Boga, budući da mu je sam Gospodin otkrio da treba ići u Jeruzalem.

Možemo se zapitati zašto bi apostol osjećao tako snažnu želju da ode u Jeruzalem, znajući unaprijed što ga čeka. Odgovor je taj da je on očito shvatio kako rad među poganima znatno raste te da postoji više ili manje jasno definirana razlika u interesima i simpatijama između vjernih pogana i vjernih Židova. Dio

apostolova cilja u ovom posjetu bio je suprotstaviti se toj tendenciji i pomoći u učvršćivanju Crkve kao jedinstvene cjeline. Sa sobom je nosio priloge iz raznih poganskih crkava za siromašne u većoj zajednici u Jeruzalemu, kao zahvalnu žrtvu Gospodinu za dobra koja su im poslana preko njihove židovske braće. Ti bi prinosi posvjedočili o ljubavi i zajedništvu poganskih vjernika te bi pomogli uvjeriti braću u Jeruzalemu da oni u inozemstvu imaju isti duh kao i oni s kojima su bolje upoznati u Palestini. Uz to, u Pavlovu je društvu bilo nekoliko poganskih predstavnika, takoreći, Božje milosti među poganima — plemenite braće čija su krotkost, strpljenje, blagost, dugotrpeljivost, bratska ljubaznost i razni plodovi duha u potpunosti svjedočili da je djelo milosti među poganima jednako onome među Židovima. Nadalje, apostol je shvatio da su neki, namjerno ili nenamjerno, krivo prikazivali njegov stav — tvrdeći da je on protivnik Zakona i Židova. On nije bio protivnik ni jednoga ni drugoga; volio je Židove kao svoju braću i volio je Mojsijev zakon. Shvaćao je da je taj zakon pravedan, savršen i dobar, no ujedno toliko velik i divan da nijedno palo ljudsko biće ne bi moglo ispuniti sve njegove zahtjeve. Stoga, tko god bi bio opravdan, ne bi mogao biti opravdan Zakonom, odnosno pukom poslušnošću njemu, već bi morao biti opravdan prema Božjem naumu — opravdan vjerom. Tijekom ovog posjeta nadao se da će moći pokazati kako ne gaji nepoštovanje prema Zakonu. Baš kao što ga je Isus uzvisio, držao ga i pokazao koliko je to velik i divan zakon, tako je i on, Pavao, uzvisivao Božji zakon, odnosno Mojsijev zakon. Htio je pokazati da ga bilo tko od palog ljudskog roda može ispuniti samo u prenesenom, pripisanom smislu, i to samo oni kojima bi se mogla pripisati Kristova pravednost kako bi nadoknadila njihove mane i nedostatke.

Štoviše, predvidio je potpuni pad svoje nacije, prelazak iz stanja potpune božanske naklonosti u nevjeru te veliko vrijeme nevolje koje je bilo na pomolu. Bez sumnje je želio uložiti još jedan napor među Židovima kako bi dao posljednje svjedočanstvo koje bi nekima moglo biti korisno, nadajući se da mu je dugogodišnje iskustvo među poganima donijelo veću mudrost u tome kako predstaviti poruku milosti. Znamo da su to bili njegovi osjećaji u vezi sa stanjem Židova, jer je njegova Poslanica Rimljanima već bila napisana — vjerojatno u Korintu, nakon što je napustio Efez. U toj se Poslanici Rimljanima, prisjetimo se, u devetom, desetom i jedanaestom poglavlju apostol jasno osvrnuo na spoticanje cijele židovske nacije, gdje je samo manji dio prihvatio Gospodina Isusa, dok su ostali bili zasljepljeni dok ne uđe punina pogana. Sjećamo se i njegova objašnjenja s maslinom, čiji je korijen obećanje dano Abrahamu, a čije su grane bili pripadnici židovskog naroda. Odlomljivanje tih grana iz božanske naklonosti otvorilo je priliku za

pricjepljivanje u tu maslinu — u božansku naklonost i sudjelovanje u savezu sklopljenom s Abrahamom — svih pogana koji iskreno prihvate Otkupitelja. Apostol je imao sve te misli jasno u svom umu. Nije očekivao da će moći preobratiti Izrael kao naciju, ali je želio da prepoznaju njegovu ljubav prema njima i njegovu iskrenu želju da im pomogne. Htio je time možda ukloniti iz umova drugih apostola svaku predrasudu koju su, kao Židovi, mogli imati prema obraćenicima iz poganstva, ali i pomoći nekima koji još nisu donijeli odluku te nisu zapali u stanje tame i spoticanja. Ovdje se ponovno očituje istinska bratska ljubav. Apostol je volio židovski narod izrazito snažnom ljubavlju, o čemu svjedoči njegova izjava: „Jer bih poželio i sam biti proklet, odvojen od Krista, radi braće svoje, sunarodnjaka svojih po tijelu.” (Rim 9,3). Nije time mislio da bi želio trpjeti vječnu muku za njih, niti da bi želio biti odsječen u Drugoj smrti radi njih, već da je bio spreman biti odsječen od sudjelovanja u slavi Kraljevstva kao član Kristova tijela, ako bi time mogao dovesti svoj narod u tu slavnu poziciju. Oni su, naime, kao narod imali prvo pravo na nju, sve dok je nisu odbacili.

Boravak s malom družinom u Tiru trajao je sedam dana, dok je njihov brod istovarivao jedan i ukrcavao drugi teret. Čitajući izvještaj o tome kako su učenici u Tiru, sa svojim ženama i djecom, ispratili apostola i njegove suputnike do broda te svi zajedno kleknuli u molitvi na obali, uvidamo da je duh učenika očito bio isti svugdje u ranoj Crkvi — jednako topao i jednako izražajan među ovim vjerojatno jednostavnijim ljudima u Tiru, kao i među starješinama efeške Crkve u Miletu. Drago nam je reći da zajednica vjernika danas posjeduje brojne jednake karakteristike intenzivne ljubavi prema braći, čak i onda kada se prethodno nisu nikada vidjeli. Često pomislimo na tu upečatljivu sličnost kada nas prijatelji, a ponekad i njihova djeca, prate do željezničke postaje kako bi se oprostili. Doista, jednim smo Duhom svi kršteni u jedno tijelo. Tko god nema taj duh zajedništva i jedinstva, vrlo će vjerojatno postajati sve hladniji i ravnodušniji, dok u potpunosti ne izgubi istinu. S druge strane, tko god njeguje taj duh zajedništva i ljubavi prema svim članovima Kristova tijela, uvidjet će da on raste i jača.

„Blagoslovljena neka je veza koja povezuje
Naša srca u kršćanskoj ljubavi;
Zajedništvo srodnih umova
Slično je onome gore.”

Gospođa M. J. Preston u pjesničkom je obliku izrazila misao da bismo trebali izgovarati svoje tople osjećaje, pokazivati ih i činiti ljubazne usluge jedni drugima dokle god za to imamo priliku, ne dopuštajući da te prilike prođu i da s izrazima ljubavi čekamo sve dok naši prijatelji ne postanu hladni u smrti. Ona kaže:

„Čemu služi uže ako se ne baci
Dok plivačeva ruka nije uhvatila stijenu?
Kakva je korist od prijateljeva dozivanja
Kada je opasnost alpskih visina već prošla?
Čemu uzbuđeni slavopoj
Kad je trkač već sigurno stigao do cilja?
Kakva je vrijednost najblažeg daha pohvale
Kad se šapće u uši utišane smrću?
Ne, ne! Ako imaš riječ ohrabrenja,
Reci je dok sam živ da je čujem.”

Nakon što su napustili Tir, njihov je brod ubrzo stigao u Ptolemaidu. Ondje su imali nekoliko prijatelja te su taj dan proveli u njihovom društvu. Rastanci su vjerojatno ponovno bili puni izraza suosjećanja, nakon čega su stigli u Cezareju, rimsku prijestolnicu Palestine. Filip evanđelist — jedan od sedam đakona prvotno imenovanih u Jeruzalemu, koji je, kako se sjećamo, učinio veliko djelo s etiopskim eunuhom i u Samariji — u to je vrijeme očito boravio u Cezareji. Nemamo točne podatke o broju vjernika u tom mjestu, ali je očito da je većina tih skupina Gospodinovih ljudi bila malobrojna. Barem pet članova Crkve dolazilo je iz Filipove vlastite obitelji, budući da je imao četiri kćeri koje se spominju kao neudane sestre s darom prorokovanja. Teško nam je odrediti jesu li doista prorokovale o budućim događajima, jer se riječ „prorokovati” koristi i za označavanje javnog govorenja bez nužne povezanosti s predviđanjem. Apostolova je družina očito ostala u Cezareji više dana nego što je prvotno namjeravala. Shvativši da neće stići na Pashu, apostol i njegova pratnja više nisu bili u posebnoj žurbi da u Jeruzalem stignu prije blagdana Pedesetnice. Dok su boravili u tom mjestu, Agab, brat u Gospodinu koji je iznio važna proročanstva o budućim događajima, došao je u Cezareju. Pronašavši Pavla, uzeo je njegov pojas, njime svezao vlastite ruke i noge te izjavio da će tako i Pavao biti vezan i predan poganima. Taj oblik proročanstva, ilustriran znakovima, za Židove nije bio neuobičajen. Sjetit ćemo se da su Izaija, Jeremija i drugi proroci na sličan način izvodili dijelove svojih poruka — čineći ih tako, bez sumnje, još dojmljivijima.

Čini se da je to posljednje Agabovo svjedočanstvo snažno utjecalo na sve Pavlove suputnike. Zauzevši stav sličan onome drugih vjernika, i oni su se sada pridružili općem apelu apostolu da ne nastavlja putovanje — molili su ga da odustane i da se nerazumno ne upušta u opasnost. Njegov nam odgovor pokazuje koliko je bio uvjeren da je to doista bila Gospodinova volja. Pritom on ni na trenutak nije osporavao dobre i savjesne namjere svojih dragih prijatelja. Njegove su riječi iznimno dirljive: „Što činite plačući i slamajući mi srce?”

„Mi dijelimo naše zajedničke tuge,
Nosimo naše zajedničke terete,
I često za svakoga poteče
Suza suosjećanja.”

Apostol je bio čvrst. Na to putovanje nije krenuo bez potpunog uvjerenja i sigurnosti da se sve odvija po Gospodinovoj providnosti; stoga ga nijedna novonastala okolnost nije smjela obeshrabriti. Dobro je znao da će ga sve sile tame uzalud napadati, osim ako im Gospodin to ne dopusti, a također je znao da Gospodin neće dopustiti ništa što bi mu uistinu naškodilo. Stoga je odlučio savjesno i hrabro nastaviti i dovršiti posao koji mu je Otac dao da ga obavi. U tome ga je podupirala snažna vjera u božanski nadzor nad svime što čini, baš kao što je to bio slučaj s našim Gospodinom Isusom, koji je, prisjetimo se, rekao Pilatu: „Ne bi imao nikakve vlasti nada mnom da ti nije dano odozgo.” — Ivan 19,11.

Malo je takvih plemenitih karaktera poput Pavla, ljudi nepokolebljivih pred prijetnjama ili strahovima, jakih u Gospodinu i u snazi Njegove moći. Bio je spreman ne samo biti svezan radi Krista nego i umrijeti, bude li to Gospodinova providnost za njegovo dobro. Neka svatko od nas slijedi taj plemeniti primjer čovjeka koji je tako vjerno pratio stope našeg Gospodina i Učitelja. Budimo jaki, ne samo u vlastitoj posvećenosti nego i u poduzimanju svih koraka na koje bi nas Gospodinova providnost mogla potaknuti.

Apostolov je argument bio uspješan. Ulio je novu hrabrost u srca svojih suradnika koji su očito odlučili da će se, ako on bude morao umrijeti ili patiti, i oni radovati ukoliko Božja volja za njih rezultira smrću. Ako pak ne budu osobno patili, barem će imati čast biti pratitelji onih koji su zlostavljani radi Krista, pa će tako u određenoj mjeri postati sudionici obećanog blagoslova (Heb 10,32-33). Apostolovi su suputnici sada sagledali situaciju poput njega — uvidjeli su da je to Gospodinova volja. Odlučili su joj se pokoriti unatoč tome što im je Gospodin unaprijed dao informacije koje bi im omogućile da se povuku ili pokušaju spasiti vlastite živote. U onim riječima leži vrlo dragocjena pouka za sve drage Gospodinove ljude: „Neka bude volja Gospodnja.” Svatko bi od nas trebao nastojati spoznati Gospodinovu volju. Ako, prije svega, naše posvećenje bude potpuno, čak i do same smrti, to će značiti da uistinu nastojimo spoznati što je to Gospodinova volja za nas te da ćemo je, kako je postupno upoznajemo, vršiti po svaku cijenu. To će također značiti da ćemo pažljivo motriti na Gospodinovu providnost u svim svojim poslovima, svjesni da se onima koji su u savezničkom odnosu s Bogom, kao članovi Kristova tijela, ništa ne događa slučajno — nego da sve mora surađivati na njihovo dobro. Potpunije shvaćanje božanske brige za izabrane

bez sumnje bi često usmjeravalo naše korake na ispravan put, upravljajući oko vjere da s pouzdanjem

očekuje Gospodinovo vodstvo te ga traži u svemu što je od bilo kakve važnosti.

ZANIMLJIVO PISMO

DRAGI BRATE RUSSELL,

U kasnu jesen 1899. godine mlada žena je svratila u našu kuću dovoljno dugo da mojoj ženi proda prvi svezak knjige “M. SVANUĆE”, za koju je radila kao prodavačica. Moja žena, budući da je bila rimokatoličke vjere, oklijevala je pročitati knjigu, a znajući za moj nereligiozni stav, bojala se reći mi za kupnju, misleći da bih mogao ismijati njezinu odluku; tako je knjiga ostala netaknuta nekoliko mjeseci. Nakon Božića, moja žena se, dok je pripremala paket za moje rođake u udaljenom gradu, sjetila knjige i jednostavnog načina da je se riješi – slanjem mojoj baki. Time bi se također oslobodila jedne od nedoumica oko božićnog darivanja, jer je religiozna priroda knjige odgovarala njezinoj ideji o sklonostima starijih osoba. U tom sam trenutku ušao u sobu i, primijetivši knjigu, upitao je o njoj. Kada sam saznao njezinu namjeru, objasnio sam joj da je njezina predodžba o sklonostima moje bake pogrešna i da bi se, umjesto da cijeni dar, dogodio suprotan učinak. Naime, za osobu starije dobi to bi značilo da smatramo kako je sada u jeseni života te da bi bilo najbolje da se pripremi za kraj tako što će postati religiozna. Moja je žena shvatila poantu te knjiga nije poslana, a njezin ju je lijepi omot spasio od uništenja kao beskorisne stvari.

Tijekom dugih zimskih večeri, budući da sam strastveni čitatelj i pomalo umoran od mehaničkih i znanstvenih djela koja su inače bila moj uobičajeni interes, uzeo sam svezak knjige SVANUĆE u ruke, očito više iz znatiželje i potrebe za nečim drugačijim. Čitajući predgovor, bio sam vrlo ugodno iznenađen potpunim izostankom ega koji većina autora unosi u taj dio knjige, pa sam prirodno poželio čitati daljnja djela tako neobične osobe. Moj je um u odnosu na svezak bio u stanju sličnom mekom komadu mramora bez žila pred kiparom, jer je svaka izjava ostavljala dojam, a na svaku suprotnu misao bilo je lako i razumno odgovoreno te je ona bila raspršena. Čitao sam dugo nakon uobičajenog vremena za spavanje, ne obazirući se na ponovljena upozorenja svoje žene da ću sljedećeg jutra zakasnuti na posao. To se nastavljalo svake večeri kad god bi se ukazala prilika; uzimao bih svaki svezak (u međuvremenu sam ih nabavio sve), potpuno zanemarujući svoja uobičajena proučavanja te postajući sve dublje impresioniran i prosvijetljen kako sam napredovao. To je doista bio izlazak “iz tame u Njegovo čudesno svjetlo”, a misli i osjećaji koje je u meni pobudilo čitanje ovih svezaka ne mogu se opisati; oni su neizrecivi. Sve je bilo tako veličanstveno, tako razumno, tako ispunjavajuće za moje srce ljubavlju

prema velikom Onomu koji je jedini mogao osmisлити tako divan plan. Bilo je sasvim prirodno vjerovati tim spisima, i u svim mojim proučavanjima, od sveska I. do V., u mojem se umu nijednom nije pojavila ozbiljna sumnja da je svaka izjava apsolutno istinita. Naime, piščev je Bog bio drugačiji od strašnog čudovišta o kojem su mi govorili učitelji iz djetinjstva, koje bi vječno mučilo one koje voli i koje je inače bilo tako suprotno i nedosljedno.

U međuvremenu, Sotona me nastojao skrenuti s puta i, kroz pomirljive napore rimokatoličkog svećenika da me potakne da se pridružim toj vjeri, kao i obećanjima o obiteljskom miru i svjetovnom prosperitetu, odmamiti s uzvišenog poziva prema kojem sam napredovao. No mogu s velikom gorljivošću zahvaliti svom nebeskom Ocu što sam pročitao dovoljno iz knjige “M. SVANUĆE”, uz nekoliko vaših pravovremenih savjeta, kako bih bio snažno utvrđen protiv Sotoninih napada i kako bih se, s “duhom zdravog uma”, mogao boriti protiv njegove sofistike. Sada, otkako mi je svjetlo postalo jasnije, jasno vidim da je Božja nadmoćna moć bila prisutna u svakom trenutku, upravo ondje gdje si nisam mogao sam pomoći te bih pao da nije bilo Njegove pomoći. Neka je hvala Njegovoj ljubavi!

Naravno, ove slavne vijesti nisam mogao zadržati za sebe, ništa više nego što bi svježje otvorena boca mogla zadržati pjenušavo piće koje je ispunjava. Morao sam nekome reći, a kako moja draga žena to ne samo da je odbila slušati nego se i protivila, morao sam pokušati drugdje. U kolegici, sestri Kestner, pronašao sam spremnu slušateljicu, a svesci koji su meni prodani bili su dvostruko korisni jer je njezino iskustvo bilo tek ponavljanje mog vlastitog. Sada smo oboje bili budni i spremni drugima širiti znanje u kojem smo uživali. Brata Birda smo pronašli gladnog i žednog pravednosti te smo nastavili surađivati na ispunjenju te njegove gladi. On je pak, prenoseći svojoj sestri Mary ono što je naučio, bio iznenađen otkrićem da ona već ima set knjiga SVANUĆE, ali budući da je bila donekle vezana sektaštvom, još nije bila skupila dovoljno hrabrosti zauzeti hrabar stav za istinu i provesti u praksu prijedlog o potpunoj neovisnosti, koji je današnjim Isusovim sljedbenicima prikazan kao biblijski i nužan.

Sestra Grebe postala je naša kolegica i nije prošlo mnogo vremena dok ju sestra Kestner nije uspjela potaknuti na proučavanje Božje Riječi onako kako je to objašnjeno u knjigama SVANUĆE. Nas petero, sada potpuno posvećenih Bogu (što smo javno i potvrdili krštenjem u vodi, priznajući samo Isusa za Glavu),

radosno radimo na Njegovom polju žetve, čineći pod Njegovim vodstvom sve za što naše ruke nađu priliku. Možemo sa sigurnošću potvrditi da, nakon što smo okusili i vidjeli da je Bog dobar, znamo da nema mira ni blagoslova osim u Njemu, a unutar zvuka glasa našeg Pastira postoji samo radost.

Sada je s nama još jedan mladi učenik i nas šestero se ove godine udružilo u volonterskom radu. Božji je blagoslov bio s nama i uspjeli smo dosegnuti sve crkve koje su nam bile dodijeljene, njih ukupno 62, kao i pružiti pomoć u drugim dijelovima grada nakon što smo završili sa svojom četvrti. Primili smo obilje dokaza o ljubaznom odobravanju našeg Učitelja za naše slabe napore u širenju slavne poruke o drugom dolasku našeg Otkupitelja i pozivanju Njegovih malenih iz Babilona – kroz rast u kršćanskim vrlinama

ljubavi i strpljenja, kroz iskustva tijekom služenja braći, kao i kroz povremenu priliku da vidimo neke od dobrih rezultata svoga rada.

Uz milostivo dopuštenje našeg nebeskog Oca, prošlog smo ljeta uspjeli započeti sa sastancima sredinom tjedna u mom domu (s obzirom na to da smo tako smješteni da nije moguće prisustvovati sastancima u gradu osim nedjeljom). Svaki član naše male grupe može posvjedočiti o divnoj pomoći koju primamo u našem svakodnevnom hođu uskim putem, kao rezultatu praćenja ljubaznih savjeta iz STRAŽARSKE KULE, a velika je kušnja ako netko od nas propusti sastanak.

Završavam s molitvom za Božji blagoslov na svaki vaš napor, u ime našeg blagoslovljenog Otkupitelja.

Vaš u Kristu, JAS. LOCKWOOD — Missouri.

